

Готови на нхтъ, въиводата имъ каза: „Момчета! отъ васъ мнозина не сж ходили на бой и не знаятъ да са пазятъ. Сега слушайте. Като видите, че приближава потеря или други, ако има на прѣдя ви: дърво, камъкъ долче или могила, свийте са да са невиждате и отъ тамъ вземайте митиризъ и хвъргайте. Ако е на поле, налягайте на земята и мѣрете и пакъ припълзявайте и пакъ мѣрете и хичъ да не са страхувате, чи чилиакъ колкото го истрахъ по са забравя и са забърква. Ако отстѣпваме, щомъ хвърлите, отскачвайте задъ друго дърво и се глѣдайте да сте раздалечъ единъ отъ други, но да не са раздѣляте на далечъ та да са загубите отъ дружината. Ако чуйте гласъ да казва, удрете, всички тамъ тичайте и удрете. Ако чуйте да са извика, назадъ, отдръпвайте са, на ^{на} която страна ви кажа. Пушка напраздно да не хвърчате, а като вземете на кезъ добръ, което мѣрите, тогазъ хвъргайте. Ако нѣкой падне, или са рани, да не са оулашвате, нито окоото ви да мигне. Рани ли са нѣкой, викайте да вземете мехлемъ да са върже раната и колкото ви боли, по-люто са хвърляйте върху, които идатъ отгорѣни, тогазъ и раната по-неболи. Отъ нѣкое мѣсто билия мѣсо да са откъсани считайте го като, че отъ дрехата ви са кжеа парцалъ. Болѣжката колкото не я окайванъ, тогазъ по-не боли. Гласъ да не са чува да викате на другаритѣ си, ами като вълци да душите дирята и не се раздѣляйте и не се загубвайте. Сѣ като рой подиръ знамето да пристѣпвате.“ Подиръ тѣзи думи, той каза да се распорѣдятъ така: знамето най-напрѣдъ съ по-опитнитѣ отъ момчетата; по-новацитѣ подиръ тѣхъ; отъ лѣвата страна Иларионъ, а отъ дѣсната — въиводата. Тѣй нарѣденитѣ тръгнаха и исчезнаха като вихръ отъ хубавитѣ кушъ-бунарски мѣста и изминаха за село Нейково. Като пристигнаха